

דף סב.

עין משפט א. או"ח סימן שפב פעיף א
עין לעיל דף סא: עין משפט אות ד.

עין משפט ב. או"ח סימן שפב פעיף ד

ה. ד. השוכר מהאינו יהודי בסתם מועיל, ואין צריך לפרש לו כדי להתיר הטלטול, וא"צ לכתוב שום כתיבה על השכירות ודי בשכירות חלשה.

עין משפט ג. או"ח סימן שפב פעיף ה

ה. ה. שוכרין מהאינו יהודי בפחות משה פרוטה ^מ.
הגה: ומותר לשכור ממנו אפי' בשבת ^נ.

דף סב:

עין משפט א.ב. או"ח סימן שעא פעיף א

א. א. אחד מבני החצר שהניח ביתו והלך לשבות בחצר אחרת, אפי' היתה סמוכה לחצרו, אם הסיח מלבו ואין בדעתו לחזור לביתו בשבת אינו אוסר עליהם ^פ.

במה דברים אמורים בישראל אבל באינו יהודי, אפי' הלך לשבות בעיר אחרת אוסר עליהם לטלטל ^ע עד שישכירו ממנו מקומו אם הלך למקום שקרוב מהלך יום אחד שהרי אפשר שיבא בשבת, אבל אם הלך רחוק

- מ.** דלגבי העכו"ם נחשב ממון, שכן נח נהרג על פחות משה פרוטה, אבל מישראל צריך שכירות בשוה פרוטה.
נ. דאין זו שכירות גמורה, אלא כבטול רשות והיכר בעלמא, ומותר לתת לו אוכל ולומר לו זה תמורת שכר חצרך, מ"ב אות כ"ב.
ס. משנה עירובין פ"ו. והטעם שדירה בלא בעלים לאו דירה ואינה אוסרת בחצר אף שלא נתנה חלק בערוב.
ע. אפי' ערכו בניהם.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

יותר אינו אוסר.

וי"א דגם אינו יהודי דינו כישראל ואינו אוסר בהלך לשבות בחצר
אחרת ^פ או במקום אחר.

הגה: וכן נראה עיקר.

עין משפט ג. או"ח סימן שפב סעיף א
עין לעיל דף סא: עין משפט ד

עין משפט ד. יו"ד סימן רמב סעיף ד

ה. ד. אסור לאדם להורות לפני רבו לעולם ^ז, וכל המורה לפניו חייב
מיתה.

הגה: אפי' נטילת רשות לא מועילה תוך ג' פרסאות ^ק אם הוא רבו מובהק.

ה. ה. אם התלמיד רחוק מרבו י"ב מיל ושאל לו אדם דבר הלכה בדרך
מקרה יכול להשיב ^ר, אבל לקבוע עצמו להוראה ולישב ולהורות

^פ. בביאור הלכה הביא מכמה פוסקים דאין להקל בחצר אחרת רק לעיר אחרת.
^ז. מימרא דרבא בעירובין ס"ב ע"א. וכתב בברכי יוסף שיש לזהר לעיין בספרים קודם
שיורה ולא יסמוך על הרשום בזכרוננו, ואמרו שהמורה בעל פה בלי לפתוח הספר שלפניו
קרוב הדבר ליכנס בסוג של מורה הלכה במקום רבו, והוסיף בפ"ת ס"ק ג' כי רבותינו הן
הן הספרים אשר נתפשטו בקרב ישראל וסמך לדבר "אז לא אבוש בהביט"י וכו'.
והרב שבות יעקב בח"ב סי' ס"ד כתב שכך קבל מרבותיו שראוי לכל מורה שלא יורה בלתי
עיון תחלה בספר.
כשיש חכמים בעיר צריך להמלך בהם, וכתב הברכי יוסף דזה חיובא הוא.
ושם דכמה צריך לזהר מלהורות בדבר שאינו ברור לו מאוד עד שיצרף עמו חכמי העיר
ע"ש.
^ק. ודעת הראב"ד והרשב"א והריב"ש דנטילת רשות מועילה אף בתוך ג' פרסאות. ש"ך
ס"ק ד'.

^ר. טור בשם הרמב"ם פ"ה מת"ת הלכה ג', וכפ"י הרמב"ם דלא תיקשי מברייתא ע"ש.
ובספר ראשון לציון האריך מאוד בענין זה והסיק דת"ח אין לו איסור כלל להורות אפי'
בפני רבו, אבל תלמיד גמור תוך ג' פרסאות אפי' בנתינת רשות אסור, וחזן לג' פרסאות
מותר ע"י נתינת רשות, וא"כ מש"כ מר"ן כאן בסעיף ד' דאם התלמיד רחוק מרבו י"ב מיל
ושאל לו אדם דבר הלכה בדרך מקרה יכול להשיב, היינו אפי' בתלמיד גמור ובלי נטילת
רשות, אבל בנטילת רשות מותר אפי' בתוך ג' פרסאות במקרה ולא בקבע, דלזה צריך
נטילת רשות גם בתוך ג' פרסאות, ובתלמיד שאינו גמור אין איסור כלל להורות אפי' בפני
רבו וכנ"ל.

אפי' היה בסוף העולם אסור להורות עד שיתן לו רבו רשות, או ימות.

הגה: כל זה ברבו מובהק^ש אבל בתלמיד חבר אפי' תוך ג' פרסאות מותר.

וי"א דמ"מ לפני רבו ממש^ת אסור. ואפי' שלא בפניו ממש אם התחילו בכבוד הרב לומר שישאלו לרב או שהרב מופלג בחכמה וזקנה, אין להורות בעירו אפי' שלא בפניו ממש.

ה. ו. י"א דתלמיד גמור^א תוך י"ב מיל חייב מיתה, ואם הוא מורה חוץ לי"ב מיל פטור אבל אסור.

הגה: וי"א דוקא ברגיל^ב לבא לעירו של התלמיד, אבל אם רבו אינו רגיל לבוא שם רק בדרך אקראי מותר, כל שהוא חוץ לג' פרסאות.

ה. ז. תלמיד חבר תוך י"ב מיל פטור אבל אסור^ג, וחוץ לי"ב מיל מותר.

ה. ח. אע"פ שהתלמיד נטל רשות מרבו אחד לא סגי עד שיטול רשות מכל רבותיו^ד המובהקים.

הגה: ומובהקים כאן לא כרבו מובהק שרוב חכמתו ממנו דא"כ לא אפשר שיהיה לו הרבה רבותיו מובהקים שרוב חכמתו מכל אחד מהם, אלא ר"ל תלמיד גמור^ה לאפוקי תלמיד חבר שנתגדל בתורה ונעשה חבר

ש. כל זה נמשך לסברא זו דהרמב"ם אבל י"א דאפי' תלמיד חבר אסור תוך י"ב מיל. ש"ך ס"ק ה'.

ת. ממש זה לא חוזר על רבו אלא על לפניו כלומר דלפניו ממש אפי' תלמיד חבר אסור. ש"ך ס"ק ו'.

א. טור בשם הרא"ש ממימרא דרבא בעירובין ס"ג ע"א. ואם זה חוץ לי"ב מיל פטור אבל אסור, וכמ"ש התוס' שם ובסנהדרין דף ה' ע"ב. ובספר ראשון לציון כתב שזה נראה גם דעת הרמב"ם ע"ש.

ב. היינו בשני וחמישי או ביום השוק אבל ברגיל ביום השוק שהוא פעם בשנה לא מיקרי רגיל. ש"ך ס"ק ח'.

ג. ולא מהני רשות תוך ג' פרסאות דחשיב רבו אצלו. באר הגולה אות י"ב. אבל מחוץ לי"ב מיל מותר אפי' בלי נטילת רשות, וי"א דצריך נטילת רשות. ש"ך ס"ק י'.

ד. כתב הש"ך שזה חוזר על תלמיד גמור אבל בתלמיד חבר סגי בנטילת רשות מרבו והוא ממהרי"ק. ועוד כתב דאם יש לו רב אחד מובהק והאחרים אינם מובהקים צריך שיטול רשות מרבו המובהק. ש"ך ס"ק י"א.

ה. היינו אפי' שלא למד רוב חכמתו ממנו כל שלא נתגדל להיות קרוב לרבו מקרי תלמידו, אבל הש"ך כתב שנראה לו שאין הדבר כן אלא אם אין רוב חכמתו ממנו א"צ לנהוג

לרבו והוא קרוב להיות כרבו.

הגה: מיהו יש חולקין וסוברים דאם קיבל רשות מרבו אחד מהני להורות חוץ לג' פרסאות^י אבל בתוך ג' לא מהני ליה.

הגה: וי"א דכל שאינו רבו מובהק שרוב חכמתו ממנו תלמיד חבר הוא^ז.

בו שום כבוד רק לענין קריעה בלבד, ומה שהקשה ברמ"א דא"כ א"א לו להיות לו הרבה רבותיו שרוב חכמתו מהם ומובהקים אין זה קושיא שי"ל שלמד אצל אחד רוב חכמתו במקרא ואצל השני למד רוב חכמתו במשנה אצל השלישי רוב חכמתו בגמ' וכן ע"ז הדרך באגדה ובקבלה וסיים שכך נראה דעת מרן השו"ע בסעיף ל' ע"ש.

וכתב המהרי"ק דאפי' למדו וגם סמכו ולבסוף נתחכם הנסמך, יכול לחלוק עליו ולהורות לפניו הלכה למעשה, וראייה מר"ל ור"י ע"ש.

ו. כתב הש"ך בס"ק י"ג דתוך ג' פרסאות י"א דלא מהני אפי' נטילת רשות מכל רבותיו או מרבו מובהק יחיד.

ז. ב"י בשם הרמב"ם.